

„Őt választottam eszközü!”

Saul megtérésének története tele van meseszerű mozzanatokkal. A lóról való leesés, a látomás, a látásának az elvesztése, majd a csodás gyógyulás...– vagy így történt, vagy nem, de egyáltalán nem ez a lényeg. Az sem biztos, hogy a vakság ideje három nap volt, és hogy ténylegesen szervileg volt vak.

Az biztos, hogy valami nagyon megrendítette és ettől összezavarodott, nevezhetjük ezt az állapotot lelki vakságnak.

„Vezetni kellett”, hát vezették = tanították, beszélgettek vele, miközben étlen, szomjan volt, böjtölt.

Ez egy megtérésnek, egy nagy „pálfordulásnak” a története. Az egyháztörténelem sok nagy szentjének az élete ment át hasonló megrázkódtatásokon.

Gondoljunk csak szent Ágoston, Loyolai szent Ignác, vagy Assisi szent Ferenc „pálfordulására”.

Megrendítő, ahogy Jézus az embereit kiválasztja, meghívja! Valami nagy erejű szeretet- és kegyelem-energia-kiáradás történhet ilyenkor, és a tenyeres-talpas, a bűnös, az ellenséges ember Jézus követője, ügyének megvalósítója lesz.

„Nálad akarok megszállni”, mondja Lévinek, és a vámos megrendülten követi. Majd belőle lesz Máté apostol.

Péter háromszor megtagadja – Jézus válasza: rábízta az egyháza vezetését.

Saul nagyon művelt, okos ember volt, de külsőleg alacsony, púpos, sánta és egyes források szerint rövidlátó is. Nem volt kedves a modora, kissé kategorikus, kemény stílusa volt. A keresztényeket megszállottan üldözte, nem csoda, hogy a tanítványok kételkedtek őszinte megtérésében.

Jézus csak annyit mond: *„...Őt választottam eszközü!..”* És Pál elindul az örömhírel a pogányok közé!

Uram! A bűneim, mulasztásaim okozta ködön át sokszor magam is távol kerülök Tőled. De Lévi megrendülésével, Péter őszinte sírásával kérlek, ne hagyd el, újra és újra hívjál, hogy eszköződ lehessenek!

Kéthelyi Mária, Budapest